

Dökülen Yaprak Misali

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Ekim 2024

“Burada herkes kırk yaşında.
işte şu yağmurlar, işte şu balkon, işte ben
işte şu begonya, işte yalnızlık
işte su damlacıkları, alnımda kollarımda
işte yok oluşumdan doğan kent
hiçbir yere taşmıyorum, kendime sızıyorum yalnız
Ne çıkar siz bizi anlamasanız da
Evet, siz bizi anlamasanız da ne çıkar
Eh, yani ne çıkar siz bizi anlamasanız da.”(Alıntı)

Bir b/ölü iki idim öncesinde
Ölü sevici aşklar çeşmesinde saklı tekdüze bir damla
Çıkamadığım kadar düze
Arifesinde seyyah yolculuğun
Zimba gibi kadın derlerdi yalnızlığın
Kan tutmuş zaaflarına

Ölüm idi öncem
Yoksul idi güncem
Metazori bir iklime aş eren
Aşkın duayeni hangi şairdi kim bilir?

Kırkladığı kadar dizeleri
Kıtlıktan ıkarmışçasına yazdığına kefil
Ötesi berisi olmayan gerçekleri
Hem hatmeden
Aralıksız hatim indiren bir hoca

Ölüm öncesi
Dođum sonrası
Kayıp mısraların tefrikası
Özdeř iken ařka hazan
Öykündüđü kimse muhatabı
Olmadığı kadar
Sızan kanında saklı kinin izi
Hařmetli bir yolculuk
Gıyabında tüten
Sevi dilinde umut
Umut yerine karanlık
Bař veren delici bir fidan

Uzamında yolculuğun
Kök salan bir dervıř misali
Meylettığı řu hüzünlü gün
Göđün ördüđü
Bir ters bir düz iken fıgan

Delirmeye ramak kala
Devreden rüyam
Dünden kalan
Yarına sarkan bin bir v/eda
Huzurun inceden sesi
Hükmedene sevdalı hazan
Dökülen yaprak misali
Hem titrek hem savurgan
Kölesi evrenin deđil mi ki sevgi